

[Korsgaard.]

ville slutte, at almindelige Færger ogsaa skal have Radio, synes mig dog at ville være en fuldkommen fejlagtig Slutning. Almindelige Færger er beregnet til at gaa over Farvandet paa 5 Kvarter, og under almindelige Forhold passerer de paagældende Fartøjer meget ofte af modgaaende Fartøjer, saa der kan der efter min Mening ikke nær være den Brug for Radio som paa en Isbryder. Det er en selvfølgelig Ting, at saa snart vi er ude med Isbryder, er vi ude i usikre Forhold, saa ved i Virkeligheden ingen, hvornaar den paagældende Isbryder kommer frem, og derfor maa der overfor Fartøjer af denne Art regnes med lang og ubestemt Tid. Her synes det mig i Virkeligheden meget beklageligt og uheldigt, at de paagældende Fartøjer ikke for længst har været forsynet med Radio, og det saa meget mere, som det ikke er nogen forfærdelig stor Udgift, det her drejer sig om. Naa, man har nu indset, at denne Fejl maatte rettes, og den er forhaabentlig blevet rettet.

Som jeg allerede har sagt, syntes man næsten, da Isperioden begyndte at blive særlig vanskelig, at lægge Vægt paa at forlade Havnene ved Mørkets Frembrud i Stedet for ved Dagens Frembrud, og det synes mig saa meget mærkeligere, som det viste sig paa den Rejse, jeg gjorde med Isbryderfærgeren „Jylland“, at man ikke en Gang havde Projektører, ved hvis Hjælp man — saa vidt det kunde gøres, naar man ikke havde Dagslyset — kunde overse, hvor Isskruningerne var værst. Her vil jeg gerne gøre den Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Tange, at det beror paa en Misforstaelse, naar han syntes at mene, at det er den almindelige Frysning, der forarsager Vanskelighederne. Det er det ikke, den skaber ikke saa tykt et Islag, at det Isbrydermateriel, vi har, har Vanskelighed ved at gaa igennem. Det, der skaber Vanskelighederne, er Skruningerne, og enhver, som har foretaget en Rejse over Store Bælt under disse Forhold, vil, hvis han blot har det fjerneste Begreb om at se paa et Islandskab, have kunnet se, at det er overmaade nemt at se, hvor saadanne Isskruninger findes; han vil ogsaa have set og have erfaret, hvis han har talt med de paagældende Officerer eller med Mandskabet paa Skibet, at det er af Vigtighed for Skibet at komme udenom disse Skruninger, hvor de er værst. Til Hjælp hertil kunde Projektører utvivlsomt have været et nyttigt Apparat, et Apparat, som sikkert heller ikke kunde koste meget; ikke desto

mindre havde man det ikke. Jeg maa hævde, at dette er en Fejl, som alene Statsbanernes Ledelse maa bære Ansvaret for.

Jeg vil saa endelig tale om de paagældende Skibsrum til Mennesker. Her gælder ganske det samme som med Hensyn til Radio, at man maa være forberedt paa, at de paagældende Skibe er længe undervejs, og det har ogsaa vist sig, at de i mange Tilfælde har været det. Dette betyder igen, at de paagældende Skibes Passagerer, saa vidt de har kunnet faa Plads dertil, har maattet opholde sig længe i Kahytterne. Men hvorledes har Kahytternes Ventilation været overfor den store Menneskemængde? Jeg skulde tro, at ogsaa dette er et af de Problemer, som kan løses uden særdeles stor Anvendelse af Penge; men saaledes som det var i „Jylland“, og saaledes som det formentlig i endnu højere Grad har været i „Tyr“, var det et Spørgsmaal om, hvor der var værst at være, enten nede i Kahytterne, hvor der var en ganske forfærdelig Luft, eller oppe paa Dækket, hvor Luften var frisk nok, men hvor den var meget rigelig kølig. Man stod ustandselig overfor: Hvor er der værst? Ingen af Stederne kunde man opholde sig ret længe ad Gangen, og paa den Maade blev der ganske automatisk en vis Vekselvirkning med Hensyn til, om man var det ene eller det andet Sted. Jeg hævder, at ogsaa dette hører til de Smaating, der burde have været i Orden, i alt Fald i bedre Orden, end det var, og ogsaa dette maa jeg paatale.

Saa var der paa den paagældende Isbryderfærge en større Mangel, men dog formentlig ikke en Fejl, som man kan henregne til de allerdyreste at faa rettet, selv om jeg maa sige, at det er en meget væsentlig Fejl, den nemlig, at Maskinernes Kedler havde en mindre Evne til at udvikle Damp end den, der svarede til de paagældende Maskiners Hestekræfter. Følgen heraf blev, at man hver tredie Time maatte ligge stille en halv Time for at samle Damp. Jeg tror jo, at de fleste, der gør en saadan Tur, vil finde det i høj Grad deprimerende, at man pludselig ligger fuldkommen bomstille. Man spørger sig for: Hvad i Himmels Navn er der nu i Vejen? Efterhaanden, naar man er tilstrækkelig mange Timer om Bord i et Skib, faar man visse Erfaringer, og i Løbet af Natten gik det vel op for de fleste, at hver tredie Time maatte Skibet ligge stille en halv Time. Det synes jeg ogsaa er et Forhold, man har Lov til at paatale; men naturligvis maa jeg erkende, at det at faa dette rettet hører til de afgjort dyrere Ting.

Herefter kommer jeg nu til det Spørgs-